

סרטים

"עלי אדמה"

מאז הנה מר ג'ורדן בא, אחת הקומדיות השמימיות הנחמדות ביותר שיצאו מהוליווד, אין מפיקי בירת הסרטים מהססים ל' הכנס מלאכיות לרסטיהם. כיוון שהצנזור האמריקאי הבינוני (באמריקה כמעט כל אחד ממנה עצמו צנזור) הוא איש ירא-שמים, דר אגים מפיקים אלה להגינותם המוחלטת של מלאכיהם. וכיון, כמו שהעיר פעם ברנארד שאו, ג'ורדן משעמם לאין ערוך מן הגיהי' נוס, גם מלאכיו משעממים מן השדים. המר' חק בין שני הצבעים הקרובים: הורוד וה' אדום, הוא אינסופי.

ססיל אוקרי (השושנה השחורה) פרוצק ילדותי

(שחבר גם את מר ג'ורדן), שני מלאכים בעי' לי חוש של הומור לעני' אדמה. חבל רק שאין זה חוש של הומור משוכח ביותר. שני ה' מלאכים הם צ'ארלס (קליפטון יוב) וארתור (אדמונד גוון). הם יורדים אל האדמה כדי לאחות את הקרע המשפחתי המאיים להי' ריד בין במאיה-תיאטרון ג'ף בולטון (רו' ברט קאמינגס) ואשתו השחקנית לידיה (ג'ון בנט). מסתבר שהזוג הנשוי כשבע שנים סרט מצא לנחוק להביא לעולם את בתם ה' קטנה (גיגי פירו) המצפה בקוצר רוח להי' לדתה.

הבת שטרם נולדה מאיצה בידיה המלאך צ'ארלס שיאיק בלבד ואמא שלה להאיץ את העניין. צ'ארלס נעתר לבקשתה, יורד ארצה במות איש טקסאס גארי קופר, מסתבך ב' עיניים שונים, הכוללים גם מחזאית בלוג' דית (ג'ון בלונדל) ושחקן ר'לב המופיע רק בתפקידים של קשילב (ג'ק להירו) ומש' חוקק לשוב לשמים.

אלא לא בטרם מוצא הווג המאוחה את עצי' מו לחוק איש בורריות רעיות, כשבתוך, בתוך כרסה של הגברת בנט — כך ניתן להבין — מונח מצונף ומקופל העובר ה' עתיד להיות גיגי פירו. סוף.

ייתכן מאד שעלי אדמה הוא חלק ממנת הסוכר החדשית. על כל פנים הרי הוא הדבר המתקת ביותר שנראה על בדי ישראל מזה זמן מה. ברם, יש לשער על בישוף אנגלי קו דבש למראהו. את הרגעים הבודדים של בדיחות דעת מספק קליפטון ווב.

לתקופת שרות בצבא הבריטי במלחמת ה' עולם הראשונה בה עלה מדרגת טוראי לדר' גת קפטן.

הופעתו הראשונה בהוליווד היתה ב'1935. סרטיו האחרונים הם: הנס ברחוב ה'34, נט נערתי רוצה לחיות, ולוא'ה, מר 880.

"קפטן בוקוט" ההיסטוריה הסוערת של אירלנד עשויה לשמש רקע מצויץ לטרטים טובים, כשם ש' מוכיח קפטן בוקוט. קפטן צ'ארלס קא' גינגהאם בוקוט (1832—1897) היה סוכנו האנגלי של לורד בעל אחוזות נרחבות ב' מחוז מאיו במערבה של אירלנד. הוא היה מיליטאריסט ערץ ורדה בארסיו ביד חזקה. כאשר, לאחר היבולים הדרים והרעב של שנות השמונים, נישל אותם מעל אדמתם בגלל אית'שלום דמי האריסות הכריזו עליו התושבים חרם. משרתיו ופועליו נטשו או' תו, שום אכר לא הסכים להכנס לאחוזת ש' יושבה הקודם נושלו. הקפטן נאלץ להזעיק את עזרת הצבא האנגלי, להביא פועלים מ' מרחקים. אולם לא זמן רב יכול לשאת ב' הוצאות העצומות, האכרים נצחו; ה'בויר קוט' הראשון בהיסטוריה עלה יפה.

על רקע זה מגולל הבמאי האנגלי פראנק לונדר עלילה רומנטית במדומה, אך לא יתר על המדה, ששני ציריה העיקריים הם: אכר אירי צעיר וחם מזוג, יו דאבין (סטיו ארט גרינגר) ונערה יפה, אן קולאין (קתלין ריאן). אן ואביה (נואל מקגינס) שוברים את החרם הכללי, חותמים על הסכם עם קפטן בוקוט (ססיל פארקר), מתיישבים באחוזת ש' שפונתה על ידו בכוח קודם לכן. לרגע נדמה שהפרוד הזה בקרב התושבים יביא את ה' נצחון לקפטן בוקוט, אולם, לאחר ששני אנשים מאבדים את חייהם בקטסת דמים, מנצח הבוקוט והקפטן נאלץ לעזוב את איר' לנד. הכומר מ'קק (אלסטייר סים) מסיים את הסרט במלים אלו: "אם חוטא מישוהו כנגד החברה... יכולה החברה לנדת אותו... לבודד אותו... להטיל עליו בויקוט."

זהו, אפוא, סרט אירי, אנטי-אנגלי כמ' עט. אכן, המבחרים נטו לרחוק את ידי ה' צבא הבריטי בסרט ואפילו לככס את לבניו המ'ומים של הקפטן על ידי הטלת האשם (במשפט בודד אחד) על סוכנו האירי, וולט קונל (מרבין גינס). מאידך, את הטייטס הלוג' דוני שנקט בעמדה אנטי-אירית מובהקת, משמיע הסרט בלגלוג חריף למדי, על ידי הצגת שלחו כזקן עובר בטל ושכור. פרט לפזילות פעוטות אלה לשתי הקצוות, הסרט הוא אויביטיבי ביותר, תופעה נדירה בעולם הקולנוע בימים אלה, ועל כן משמחת שבעי' תיים.

"השושנה השחורה" אולם זוהי אינה התכונה היחידה המציי' נת את 998 בויקוט. זהו סרט משוכח. לא גדול — והוא אינו מתימר כלל להיות סרט גדול — אבל מעניין, בעל שיח לא-המוגי, רצוף הומור אנגלי דק. הדמויות, רובן מגו' למות בידו שחקנים אירים (לאירים מוגיטין כשחקנים מעולים), מצוינות ביותר. זאת ביחס לכולם, מן התפקידים הראשיים וכלה בתפקידים הפעוטים ביותר, להוציא את קת' לין (המחותרת) ריאן שמשחקה, ביחס לגברים הרבים בסרט, נראה עצור יתר על המדה ומאובן. לאלה שכבר הזכירו יש ל' הוסיף את רוברט דונאט בתפקיד הקטן אבל החשוב של צ'ארלס פארנל, המנהיג האירי המתון, היוזם את הבוקוט ואת נואל פורסל, שחקן רב כשרון והבעה, בתפקיד מורה כפרי לאומי קיצוני. קפטן בוקוט הוא נצחון למפקדי, האיש האחראי על חלוקת והתאמת תפקידי המשנה ותפקידי הנויצבים: איש איש מחבר השחקנים הגדול נמצא במקומו הנכון; איש איש — דמות מגובשת, אמיתית.

לרגליה של השושנה השחורה, בעוד שטרטיס המסכן נופל מנופץ-גולגולת בתאונה מצעי' רת.

"גבורי האוקינוס" זהו סרט על "גבורים", כאלה שמעוררים תשואות סוערות בבית-העם של הימים הטר' בים ההם. אין כאן עלילה אחידה, אלא שורה של מאורעות שהקשר ביניהם רופף ביותר. לראשונה מצילה צוללת אמריקאית ילדים מאי ככיבוש יפני, מעבירה אותם לפירל הארבור. דיוק גיפורד (ג'ון ויין) סגן הקברניט, נזכר בילדו שלו שמת עליו, משתוקק להפגש שוב עם אשתו הגרושה מרי (פטרישה ניל), המ' בלה, לדעתו, בורעותיו של טייס (פיליפ קירי) שהוא גם אחיו של קברניט הצוללת (וורד בונד). בהגיע הספינה לבסיס מתברר לגיפורד שמרי נמצאת שם, עובדת בבית החולים. גיפורד משדל אותה לשוב ולהנשא לו. היא מסרבת.

המאורעות מתרחשים עתה במהירות רבה: הצוללת ניצלת פעמיים מאבדון, אבל הקבר' ניט מאבד את חייו. בהודמות אחרת מציל גיפורד את חייו של הטייס קירי, אבל מרי אינה חוזרת אל איש חיל האוויר, מבכרת את ה'צי', שבה ונשאת לוויין.

למרות משחקו המצויין, כתמידי, של ג'ון ויין, אין הדמויות בסרט יותר מאשר בובות מעוקות מסרטי מלחמה קודמים. הצילומים וביחוד צילומי הים הם טובים. אבל הסרט בכללו הוא סיפור עלילות רווי גבורה הוליו' בודית ומתאים בעיקר לילדים.

"הוא ישן באוכף" הקמטים החרושים למרות משחקו המצויין, כתמידי, של ג'ון ויין, אין הדמויות בסרט יותר מאשר בובות מעוקות מסרטי מלחמה קודמים. הצילומים וביחוד צילומי הים הם טובים. אבל הסרט בכללו הוא סיפור עלילות רווי גבורה הוליו' בודית ומתאים בעיקר לילדים.

ש'ין פורד. הידידות בין השניים פרחת ופורד הפציר בידיו הצעיר להופיע בפני המצלמה. התוצאה המידית היתה: קרוב ל-130 סרטים זולים של המערב הפרוע, שויין הכין בזה אחר זה במהירות מפתיעה. "הייתי כה עסוק אותם הימים" אומר ויין, "עד שישנתי מכש באוכפי'".

פולין

לפני המלחמה היתה תעשיית הסרטים בפו' לין ענפה למדי; הפיקה בעיקר קומדיות מוסיקאיות, דראמות ותובלות בסממני-ג'י' רוי מיניים ובפאטוריות פילוסופיות. ב'1945 עברה תעשיית הסרטים לידיים אחרות, אף-על-פי שמספר במאים ומפיקים נשארו על משמרתם. הימים עתה: ידי המדינה.

אף על פי שהמדינה נוטה, כמוכך, להת' ערב בתכנם של סרטים ובמבניהם האמנותי, צמחה לקולנוע הפולני ברכה מסוימת. שוב אין ההשקעה בעייה מסחרית; המדינה מו' כנה לעתים קרובות אף להפסיד בעסק.

דוגמה למצב זה של ענינים הוא הסרט עלומי שופין שהבמאי הפולני אלכסנדר (הרחוב על הגבול) פורד סיים זה עתה בעיר' הסרטים של פולניה, לוודו.

הסרט הצריך לא פחות מ-2000 תלבושות, 15 אלף ניצבים, 135 שחקנים, פרט לתפ' אורה (קרן שני רחובות פריזאיים) שארכה 100 מטר, רחבה ובהה 15. ספרות מעין אלו היו גורמות צילפון מידי וממושך לכל מפיץ פולני טרומ'מלחמתי. עתה הדבר הוא בריבצו הודות לעזרת הממשלה.

התמורה: הסרט מראה את שופין בן ה' עשרים משתתף בנסיון ההפיכה הורשאי בשנת 1830 (למעשה יצא שופין לסביב ב' לונדון, וינה ופאריס שנה לפני כן), וכעבור שנתיים בנסיון הפיכה עקר בפאריס. גם לזה אין כל אחיזה באמת.

כמוכך, מרגיע הבמאי פורד, תהיה בסרט גם מוסיקה.

אן קיליאן וסטוארט גרינגר ("קפטן בוקוט") חרם מוצלח

בקצרה "במבואות החיים" סרט רווי רגשנות על אשה המקריבה את חייה למען גבר נשוי. מהרורה חדשה לסוחס'דמעות ישן (1936). שאול באויה, מרגש סאלבו. "פנדרה וההולנדי המעפוף" שעלנו משעמם של האגדה היונית והאגדה הגרמנית, שצולם על חוף ספרד על ידי במאי אמריקאי בהשתתפות כוכב אנגלי, גיימס מייסון. כמו כן: אוה גארדנר בשמלות גאות. "הבדתי חוקיים" מרתה טורן, הווארד דאף, ג'ורג' ברנט בעלילה שיגרתית אודות מברחי מהגרים בלתי-חוקיים לאמריקה.